Temps Ordinari - Tercer diumenge

Per Administrador el dg., 21/01/2018 - 09:00

Jo 3,1-5.10
1 Co 7,29-31
Mc 1,14-20

Ens trobem a l'inici de l'Evangeli de Marc, que majoritàriament anirem seguint aquest cicle anual de lectures, el cicle B, en el que ens trobem.
Un cop batejat Jesús, i després dels 40 dies al desert, Jesús inicia la seva vida pública. I la fa amb tres grans pilars de la seva missió: la crida a la conversió, la crida a l'esperança que mobiliza, i la crida a persones concretes a seguir-lo i a compartir la seva missió.

Nosaltres també estem cridats a conrear, en la nostra vida, aquestes tres dimensions: la conversió, l'esperança, la missió. Anem a veure una mica més detalladament què vol dir cadascuna d'elles.

1. La crida de Jesús a la conversió. Joan Baptista era el precursor, aquell que preparava els camins del Senyor. L'evangeli d'avui comença dient que Joan va ser empresonat, i immediatament apareix Jesús, fent també una crida valenta a la conversió. Sembla, d'alguna manera, com si la Bona Nova de Jesús, la seva crida a canviar el nostre cor, hagués de sortir d'una manera o una altra: si no és ja possible a través de Joan Baptista, ara haurà de ser directament amb Jesús mateix. Puc percebre l'apassionament que Jesús posaria en la seva crida: 'si han empresonat Joan, ara és el meu torn, ara és el moment de fer allò que havia vingut a fer'…

I, com dèiem, aquesta primera crida és a la conversió, a la renovació del cor. Podríem dir, més precisament, que és una crida a canviar el 'nord' que orienta el nostre cor: les nostres valoracions, la nostra sensibilitat, les nostres preferències, les nostres decisions, les nostres opcions… És una crida a convertir-nos en el sentit profund de 'canvi d'orientació', de canvi de nord de la brúixola de la nostra vida…

Em puc preguntar quin és el rumb de la meva vida, ara, i quina és la nova orientació, el nou 'nord' que Jesús em proposa quan crida: "convertiu-vos, converteix-te"...

2. La segona crida és a l'esperança: "ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop". A vegades ens pot costar adonar-nos d'això: "el Regne de Déu és a prop". Ens sembla que hi ha tantes coses, tantes realitats, tantes actituds en el nostre món tan allunyades del Regne de Déu… I malgrat això, malgrat els temps de Jesús no eren pas millors que els nostres, ell diu: "el Regne de Déu és a prop".

És evident que és a prop perquè ell, com a Fill de Déu, ja estava entre nosaltres, ja havia vingut a sembrar moltes llavors del Regne. Però avui, ell mateix, com a Senyor Ressuscitat, segueix present entre nosaltres, i l'Esperit habita el nostre món i és hoste en els nostres cors. És cert que el mal, el pecat, el dolor, la injusticia, tenen una paraula que ens preocupa, ens fa patir, que ens vol robar l'esperança. Però Jesús ens recorda un i altre cop: "el Regne de Déu és a prop", com dient: 'no ho veieu? No veieu també tants signes d'amor, de generositat, d'esforços amagats esmerçats pels altres, pels més petits, per construir un món millor?'

Potser avui Jesús ens ve a dir quelcom així: 'quan la nit es faci fosca, quan el mal i el dolor amenacin la teva esperança, recorda: el Regne de Déu és a prop, és ja present, en forma de petites llavors de Regne, de presència, de llum… no la veus? Aprèn a mirar bé…' I potser això ens ajudarà a recuperar l'esperança, una esperança que ens convida a perseverar, a no llençar la tovallola quan no veiem fruits, a ser generosos en el nostre donar-nos, en el nostre compromís…

3. I finalment, la tercera crida és el que normalment entenem per 'la crida' de Jesús: la crida a seguir-lo, i a col·laborar en la seva missió.

Jesús crida quan i com vol, a vegades sobtadament, com suggereixen els relats d'avui. Ell pot fer meravelles inesperades.

Però 'en les condicions normals', si tenim el cor re-orientat, i si conreem motius renovats per l'esperança que no defalleix, estarem a punt per escoltar millor aquesta crida a compartir amb Ell la seva missió. Perquè la missió de Jesús no es pot servir si no tenim el cor orientat cap a Ell i les seves preferències, si no tenim l'esperança posada en Ell i la seva força… Només així sabrem que el que fem, les nostres 'missions', no són ja nostres, sinó seves. Perquè Jesús no ens crida a organitzar-nos les nostres pròpies missions, sinó a ser servidors de la seva missió, la missió del Crist.

Em puc preguntar avui si el Senyor no m'estarà cridant a fer com els deixebles: deixar immediatament els filats de les meves 'missionetes particulars', per començar a ser 'servidors de la missió del Crist', del seu Regne. Que això és molt més gran, molt més profund, molt més agosarat… i demana més coratge i alhora més humilitat.

Que el Senyor, doncs, ens ajudi a convertir el nostre cor orientant-lo cap a Ell, a trobar en Ell motius d'esperança, i a disposar-nos a ser servidors de la missió del Crist, no la nostra, sinó la seva… Que així sigui.

ETIQUETES
CONVERSIÓ ESPERANÇA NISSIÓ